

Sygn. akt V CNP 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi [...] Spółdzielni [...] w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 lipca 2011 r., sygn. akt II Ca [...]

w sprawie z powództwa E. D.

przeciwko [...] Spółdzielni [...] w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lipca 2011 r., którym został zmieniony wyrok Sądu Rejonowego w W. w punkcie I i II w ten sposób, że zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 17.219,15 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pojęcie orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 424¹ § 1 k.p.c.) było przedmiotem wykładni w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i ukształtował się pogląd, że jest to orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętym standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a naruszenie to jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Bezprawność orzeczenia sądowego ma zatem charakter bezprawności kwalifikowanej, a jego niezgodność z prawem musi polegać na oczywistej obrazie prawa, do której nie można zaliczyć jednej z możliwych interpretacji prawa, choćby *a posteriori* okazała się nieprawidłowa (wyroki z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. I CNP 72/08, niepubl., z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, niepubl., z dnia 14 czerwca 2012 r., I CNP 7/12, niepubl. i orzeczenia w nich powołane). Wskazanie powyższych zasad konieczne jest z uwagi na treść art. 424⁹ k.p.c. stanowiącego, że odmowa przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem może nastąpić w wypadku oczywistej bezzasadności skargi. Przesłankami oceny w tym przedmiocie jest merytoryczna trafność i waga podstaw powołanych w skardze.

Badanie zasadności skargi następuje poprzez jej wstępną selekcję ograniczoną do oceny czy w świetle powyższych zasad objęte skargą orzeczenie, bez potrzeby przeprowadzania szerokiej analizy jurydycznej i dokonywania pogłębionej oceny jego trafności, nie budzi zastrzeżeń w zakresie zastosowania prawa i jego wykładni. Jeżeli skarga *prima facie* z uwagi na rodzaj, wagę

i przedmiot powołanych w niej podstaw nie mogłaby być pozytywnie rozpoznana, zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Kwestionowanemu przez pozwaną wyrokowi Sądu Okręgowego tak pojętego rozumienia bezprawności nie można przypisać, w przeważającej bowiem części podniesione zarzuty nie są zasadne.

Istota skargi sprowadza się do zarzutu niewłaściwego zastosowania art. 58 i 353¹ k.c., art. 410 § 2 w zw. z art. 405 k.c. oraz art. 509 i 510 k.c. w zw. z art. 64 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 410 § 2, 117 § 2, 118, 120 § 1 k.c. wskutek przyjęcia, że: - umowa inwestycyjna jest nieważna w części przewidującej niezwrótność wkładu inwestycyjnego, - powódka ma wierzytelność z tytułu nienależnego świadczenia, którą nabyła umową przelewu, - roszczenie oparte na kondykcji *sine causa* staje się wymagalne z chwilą zakończenia stosunku najmu lokalu a nie z chwilą nieważności czynności prawnej. Odnosząc się do kwestii przedawnienia roszczenia wskazać jednak należy, że skarżący myli skutki prawne nieważności całej czynności prawnej i nieważności jedynie niektórych jej postanowień. Przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że nieważne są jedynie postanowienia umowy inwestycyjnej dotyczące bezzwrótności wkładu inwestycyjnego, nie niesie skutku *ex tunc* dla całej umowy a tylko dla tych postanowień. Oznacza to, że pozostają w mocy wszystkie inne postanowienia, w tym co do obowiązku uiszczenia wkładu, stąd błędne jest stanowisko, że wymagalność roszczenia powódki nastąpiła w dacie częściowej nieważności czynności prawnej. Skarga nie zawiera zarzutu naruszenia art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię umowy nabycia wierzytelności i już z tej przyczyny ustalenie jej zakresu nie może podlegać kontroli kasacyjnej. Ponadto powódka nabyła wierzytelności wynikające z umowy inwestycyjnej związane z uiszczeniem wkładu, a więc w tym zakresie weszła w uprawnienia pierwotnego inwestora. Nie mogą stanowić skutecznego zarzutu niedostatki uzasadnienia zaskarżonego wyroku, o ile nie noszą cechy rażącej wadliwości, a motywy są na tyle klarowne, że możliwe jest dokonanie kontroli kasacyjnej. Podzielając wprowadzić należy pogląd skarżącego, że motywy te w zakresie wskazania na przyczyny nieważności są zbyt zwięzłe i ogólne, ale całość wyводу nie pozwala, by przypisać Sądowi

Okręgowemu kwalifikowane naruszenie wskazanych przepisów prawa i rażąco błędnego ich zastosowania. Stąd już *prima facie* zakwalifikować należało skargę jako oczywiście bezzasadną i orzec jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ § 1 k.p.c. jak w sentencji.

aw